

1641

1. Beh. af Lovf. om Understøttelsesaffæser.

1642

de staa, og jeg kan faae dem ud igjen, hvis jeg skulde trænge til dem; sæt, jeg blev svagelig, naar jeg blev 55 Aar, saa har jeg dog altid der Noget at støtte mig til, ellers maa jeg endnu vente i 5 Aar, og om ogsaa Pengene bringe mig Mindre ind derved, at jeg indsetter dem i en Sparekasse, saa vil jeg hellere anbringe dem paa denne Maade. Se, mine Herrer, denne Betragtning vil jeg igjen fremkalde, thi den har ogsaa været bestemmende for dette Thing, idet jeg nemlig vil minde om, at da vi for nogle Aar siden behandlede et Spørgsmaal om Suspensionering for Bestillingsmændene, gjorde netop dette Hensyn sig meget stærkt gjældende i dette Thing. For at modvirke det, vedtog man, at der skulde grundes en Alderdoms Sparekasse, hvori disse Mænd, hvis de foretrak dette, skulde kunne indskyde deres Penge, i Stedet for i Livsforsikringen med den Virkning, at disse Penge skulde forrentes med en højere Rente end den, som de kunde faae i nogen Sparekasse, og saa blive udbetalte eller forvandlede til en Livrente, naar de traadte ud af Tjenesten, eller, hvis de døde, tilfalde deres Efterladte. Jeg fandt, at dette var en meget smuk Tanke, og Thinget vil erindre, at jeg den Gang som Finanzminister var villig til at gaa ind derpaa, da den blev fremsat her fra dette Things Side og ved dets Initiativ. Jeg tror ogsaa, at det har vist sig, at der virkelig er en ikke ringe Del af de Mænd, hvorom Taleren da var, som foretrakke denne Maade fremfor at sætte Pengene ind i Livsforsikringen. Nu er altsaa Spørgsmaalet dette: Skulde man ikke kunne indrette noget Saadant, som ikke strakte sig alene til Bestillingsmændene, men til den hele Arbejderbefolkning, saaledes at Vedkommende kunde skyde Pengene ind i en saadan Sparekasse, med den Virkning, at de fik en højere Rente af disse Penge paa den Betingelse, at de skulde lade dem staa der, til de bleve gamle. Der er i og for sig slet ikke noget Principstridigt heri, thi Sparekasserne givde nu mellem 3 og 4 pCt., men nota bene med den Betingelse, at udbetale Pengene med et ganske kort Varjel, og derfor kan Renten ikke være højere. Naar man imidlertid sagde, at Pengene skulde staa der i lang Tid og traaf nærmere Bestemmelser i den Henseende, vilde en højere Rentefod være ganske naturlig. Jeg vilde slet ikke anse det for umuligt, at man kunde gjøre noget Saadant. Det forekommer mig, at man paa en for en ikke ringe Del af Befolkningen mere tilfredsstillende Maade vilde kunne ordne Sagen saaledes, end ved at lade den indskyde Pengene i en Livsforsikring. Hvis der skulde være særlige Grunde, som gjorde, at Vedkommende ønskede Pengene ud tidligere, da skulde

dette ogsaa kunne lade sig gjøre, men naturligvis kunde de da ikke faae den Fordel af Pengene, som de vilde faae, hvis de lode dem staa til deres Alderdom. Saaledes synes det mig, at dette virkelig vilde være en Tanke, der maasse ved nærmere Bearbejdelse kunde føre til noget Praktisk. — Hermed skal jeg tillade mig at slutte dette lange Foredrag og bede det ærede Thing mange Gange om Undskyldning, fordi jeg har opholdt det saa længe. Jeg vil endnu kun sige, at jeg ikke kan andet end i høj Grad anbefale det ærede Thing at lade begge disse Forslag, der foreligge til vor Behandling, fremdeles blive i Tankerne hos Dem, og at De ville underkaste dem den omhyggeligste, yderligere Behandling. Det er det første Forsøg, som bliver gjort her i denne Retning. Det er naturligt, at et saadant Forsøg ikke kan være fuldkomment; der er ikke de Forarbejder tilstede, som ere nødvendige for at fremkomme med Forslag, der strax kunne vise sig praktisk rigtige; men der indeholdes alligevel i disse Forslag saa mange gode Tanker, som Enhver maa kunne skjænke sit Bifald, at det forekommer mig at være en billig Fordring til os, at vi behandle dem med al den Velvillie, vi formaa.

Clausen: Forslagsstillerne have naturligvis ikke kunnet vente sig, at denne Sag skulde gaa glat igennem Thinget uden Kritik; det er Noget, man saa lidt har ventet, at man endog saa har ønsket Kritiken, for at Forslaget gennem Diskussionen skulde kunne bringes mere fuldmødent og fuldmyndigt ud i Livet. Men skjøndt vi ikke have ventet at undgaa Kritik, kan jeg ikke negte, at det stiller sig for mig, som at den Kritik, det har faaet fra enkelte Medlemmers Side, er endel ubillig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Rimestad), som igaar aabnede Kritiken, drog en Sammenligning mellem Forslaget, og hvad der er fremkommet fra Socialisterne, og mente, at man vilde gjøre Socialisterne uret, dersom vi vilde sigte dem for at have fremsført noget lignende. Han gjorde gjældende, at det, som Socialisterne hævdede, var Ret til Arbejde, men dette Forslag, mente han, hævdede Ret til Lediggang. Det tror jeg ikke kan siges med Føje; thi det ærede Medlem vil dog vistnok se, at Tanken, der gaar igennem Lovforslaget, er den at hjælpe de Folk, der virkelig vilde, at de have Lyft til at hjælpe sig selv. Der kan maasse være Et og andet at sige om, hvorvidt vi virkelig have truffet det Rigtige, men det maa dog vistnok siges, at den, der tydelig godtgjør, at han vil hjælpe sig selv og sørge for sin egen Fremtid, ogsaa er vær-